

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/303/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913207272
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5913207272.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci navrhovateľky: Ing. Q. P., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, prechodne bytom R. XX, P., zast. JUDr. Petrom Timkom, advokátom, Advokátska kancelária R. trieda 6, XXX XX F., O.: XXXXXXXX, proti odporcom v rade: 1/ O. R., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX, 2/ C. R., rod. F., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX, obaja zast. Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Jančí s.r.o., so sídlom Dončova 1451/21, 034 01 Ružomberok, IČO: 36862304, v konaní o zaplatenie náhrady za užívanie majetku, o zaplatenie náhrady za užívanie majetku, o odvolaní odporcov v 1/ a 2/ rade proti medzitýmnemu rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 3C/106/2013-99 zo dňa 3.3.2014, takto

rozhodol:

Krajský súd medzitýmny rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok medzitýmny rozsudkom č.k. 3C/106/2013-99 zo dňa 3.3.2014 rozhodol, že základ žalobného nároku navrhovateľky je opodstatnený.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľka podaným návrhom doručeným súdu 5.9.2013 v spojení s jeho doplnením zo dňa 9.10.2013 sa domáhala, aby súd uložil odporcom v 1/ a 2/ rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť jej sumu 1.000,- eur spolu s úrokom z omeškania 5,50 % ročne zo sumy 1.000,- eur od 5.9.2013 do zaplatenia na tom skutkovom a právnom základe, že spolu s odporcami boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľných vecí v obci A., zapísaných v KN, vedenom Správou katastra Ružomberok, na LV č. XXX, pre k.ú. A. ako dom, súpisné číslo XXX, postavený na pozemku parcela č. XXX/X, pozemok evidovaný v registri CKN parcela č. XXX/X o výmere 355 m² záhrady a pozemok evidovaný v registri CKN parcela č. XXX/X o výmere 360 m² zastavané plochy a nádvoria, pričom spoluvlastnícky podiel navrhovateľky bol 5/12 k celku a odporcov 7/12 k celku. Navrhovateľka ďalej poukázala na kúpnu zmluvu zo dňa 4.6.2013, ktorou v postavení predávajúcej odplatne previedla svoj spoluvlastnícky podiel 5/12 k celku na odporcov v postavení kupujúcich, pričom Správa katastra Ružomberok povolila vklad vlastníckeho práva k predmetu kúpy dňa 26.7.2013 pod ČV 1160/2013. Navrhovateľka uviedla, že predmetný dom má charakter rodinného domu so 4 obytnými podlažiami, pričom odporcovia si jednostranne vymenili užívateľský režim rodinného domu, v zmysle ktorého užívali prvé nadzemné podlažie, tretie nadzemné podlažie a štvrté nadzemné podlažie a jej ostalo v užívaní iba druhé nadzemné podlažie, ktoré užívala spoločne s rodičmi. Z dostupnej technickej dokumentácie rodinného domu boli predbežne vyvedené podlahové výmery jednotlivých podlaží: prvé nadzemné podlažie celkom 87,98 m², druhé nadzemné podlažie celkom 91,05 m², tretie nadzemné podlažie celkom 89 m² a štvrté nadzemné podlažie celkom 76 m² s tým, že priestory na prvom nadzemnom podlaží a to zádverie, chodba, schody na účely návrhu neberú sa do úvahy, nakoľko sa jedná o spoločné priestory, ktoré užívali navrhovateľka aj odporcovia, teda rozhodujúca

podlahová výmera u prvého nadzemného podlažia užívaná výlučne odporcami predstavuje 65,93 m². Taktiež priestory na druhom nadzemnom podlaží a to schody na účely návrhu sa neberú do úvahy, nakoľko sa jedná o spoločné priestory, ktoré užívali navrhovateľka a odporcovia spoločne. Rozhodujúca podlahová výmera druhého nadzemného podlažia užívaná výlučne navrhovateľkou predstavuje 83,35 m². Priestory na treťom nadzemnom podlaží užívali výlučne odporcovia. Rozhodujúca podlahová výmera tretieho nadzemného podlažia užívaná výlučne odporcami predstavuje 89 m² a priestor na štvrtom nadzemnom podlaží užívali výlučne odporcovia, teda rozhodujúca podlahová výmera užívaná výlučne odporcami predstavuje 76 m². Celková podlahová výmera priestorov užívaných výlučne jednotlivými účastníkmi predstavuje 314,28 m², z ktorých odporcovia užívali 230,93 m² (v odôvodnení je nesprávne uvedené navrhovateľa), hoci podľa ich podielu im prislúchala iba výmera 183,33 m², čím prekročili svoj podiel o 47,60 m², t.j. o 25,96 % a navrhovateľka užívala výmeru 83,35 m², hoci podľa jej podielu jej prislúchala výmera až 130,95 m², čím užívala o 47,60 m² menej, t.j. iba 63,65 % svojho podielu. Čo sa týka užívacieho režimu pozemkov pred kúpnu zmluvou, navrhovateľka si postavila na pozemkoch hospodárske budovy, navrhovateľka nemá k dispozícii technické schémy k týmto budovám, avšak pôdorysnú výmeru predbežne odhaduje na 80 m². Odporcovia v dôsledku zastavania spoločného pozemku hospodárskymi budovami užívali aj spoluvlastnícky podiel navrhovateľky, čo zodpovedá výmere 33,33 m². Navrhovateľka po právnej stránke opiera uplatnený nárok v ustanovení § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Bezodplatné užívanie spoločnej veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu vykazuje znaky bezdôvodného obohatenia a tomu spoluvlastníkovi, na úkor ktorého iný spoluvlastník užíval viac, než mu patrí, prislúchaná náhrada. Výška náhrady zodpovedá peňažnej čiastke, ktorú obvykle bolo potrebné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie veci a spravidla zodpovedá výške bežného nájomného primeraného spôsobu užívania veci a lokalite, kde sa užívaná vec nachádza.

Odporcovia s návrhom nesúhlasili. Poukázali na to, že v minulosti existovalo spoluvlastníctvo k stavbe - rodinnému domu, avšak s dvoma bytovými jednotkami, ktorá stavba bola zrealizovaná spoločnou výstavbou odporcov a ich rodičov R. R. a I. R.. Z projektovej dokumentácie stavby ako celku je zrejmé, že stavba je plánovaná pre bývanie dvoch rodín. Pôvodne tam mali bývať rodičia pána R.. Po zrealizovaní stavby vznikol rodinný dom, ktorý pozostával z celkom 4 nadzemných podlaží. V prvom nadzemnom podlaží sa nachádzali prístupové schody a priestory určené k spoločnému užívaniu. Na druhom nadzemnom podlaží bol byt, ktorý neskôr užívali rodičia navrhovateľky. V treťom nadzemnom podlaží bol byt, ktorý kopíroval pôdorysne byt pod ním a ktorý užívali odporcovia. V štvrtom nadzemnom podlaží bol pôvodne neobývaný pôjd, ktorý stavebne upravili na vlastné náklady odporcovia a vznikol tam priestor o výmere 3 x 3m, kde je znížený strop do úrovne 1,80 m, využívaný ako sušiareň, teda spoločná časť domu. Priestory v prvom nadzemnom podlaží boli využívané ako spoločná časť domu, nikdy neboli využívané výlučne odporcami, neboli uzamknuté a nebolo bránené ostatným účastníkom vlastníckych vzťahov tieto užívať. Aj miestnosť na štvrtom nadzemnom podlaží bola otvorená, prístupná voľne. K režimu užívaniu domu uviedli, že už počas výstavby domu aj následne po skolaudovaní bolo dohodnuté, že odporcovia budú užívať uvedený byt s právom využívať ostatné spoločné časti a spoločné zariadenia daného rodinného domu bezodplatne. Takto sa výslovne dohodli s vtedajším spoluvlastníkom. Dohoda bola uzatvorená v roku 1978, keď sa začal dom užívať, nebola doteraz zmenená. Navrhovateľka vstúpila do právneho postavenia R. Šťavu darovacou zmluvou, registrovanou štátnym notárstvom pod R 167592 z 2.10.1992, ktorý získala darovaním spoluvlastnícky podiel 5/12 v celku s právom využívať byt v druhom nadzemnom podlaží. Bola len právna nástupkyňa pôvodných vlastníkov a bola povinná rešpektovať dohodu o užívaní nehnuteľnosti, ako bola uzatvorená v minulosti a ktorú nik nerozporoval. Od roku 1982 nikdy nevyzývala odporcov ani ich neupozorňovala na to, že by nadužívali. V čase podania návrhu už nie je vlastníčkou danej nehnuteľnosti. Navrhovateľka sa domáha ochrany svojich vlastníckych práv voči druhému vlastníkovi v zmysle § 126 OZ, avšak v danom čase už navrhovateľka vlastníčkou nie je. Zároveň vzniesli námietku premlčania. Návrh bol podaný 5.9.2013 o zaplatenie 1,- eur, následne bol zmenený o zaplatení 1.000,- eur podaním doručeným súdu 9.10.2013. Ak by bol daný návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia, premlčuje sa v dvojročnej subjektívnej lehote, pričom navrhovateľka už od roku 1982 bola vlastníčkou a vedela, kto, čo, akým spôsobom užíva, takže subjektívna lehota plynula. Podľa odporcov ide o bytový dom a jeho režim podlieha režimu správy bytových domov, nakoľko ostatné časti domu možno považovať za spoločné časti a zariadenia domu. Preto je potrebné aplikovať režim zák. č. 182/1993 Z.z. (sklad paliva, spoločná garáž, chodby, spoločné miestnosti, sušiareň, pivnica, kotolňa, sklad paliva). Žiadna z týchto miestností nebola uzamknutá. Nie je relevantné to, či svoje právo využíva túto spoločnú časť alebo spoločné zariadenie domu reálne ďalší vlastník bytu a či ju využíval. Podľa odporcov nejde o bezdôvodné obohatenie, pretože odporcovia aj naturálne plnili, starali sa o

nehnutelnosti, vykurovali spoločné priestory, zabezpečovali na vlastné náklady osvetlenie spoločných priestorov, spoločné priestory boli voľne dostupné každému. Čo sa týka užívania pozemku, ostatní spoluvlastníci mohli ostatnú časť pozemku užívať, nikto im v tom nebránil.

Súd prvého stupňa mal preukázané, že predmetné nehnuteľnosti po uplatňovanom období, t.j. od 5.9.2011 do 26.7.2013 boli v podielovom spoluvlastníctve navrhovateľky - spoluvlastnícky podiel 5/12 a odporcov v 1/ a 2/ rade - spoluvlastnícky podiel 7/12. V predmetnom období navrhovateľka spolu so svojimi rodičmi užívala iba druhé nadzemné podlažie rodinného domu a odporcovia v 1/ a 2/ rade prvé nadzemné podlažie, tretie nadzemné podlažie a štvrté nadzemné podlažie (do priestorov na prvom nadzemnom podlaží nebolo zahrnuté zádverie, chodba a schody - spoločné priestory, tak isto na druhom nadzemnom podlaží schody - spoločné priestory). Súd prvého stupňa z výpovedí účastníkov konania zistil, že odporcovia mali v miestnostiach na prvom a štvrtom nadzemnom podlaží vnesené svoje veci. Čo sa týka prístupu na štvrté nadzemné podlažie, tento bol pre navrhovateľku obmedzený vzhľadom na zábradlie na schodisku, keďže s nákladom na štvrté nadzemné podlažie mohla prejsť len cez byt v užívaní odporcov. Z výmery jednotlivých nadzemných podlaží rodinného domu v celkovej výške 314,28 m², odporcovia užívali výmeru 230,93 m², hoci im podľa ich spoluvlastníckeho podielu im prislúchala výmera 183,33 m². Toto užívanie rodinného domu odporcami v 1/ a v 2/ rade nad rámec, ktorý zodpovedá im patriacemu spoluvlastníckemu podielu vo výške 7/12 bolo bezodplatné, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie odporcov, ktorým sa užívaním spoluvlastníckeho podielu navrhovateľky bez právneho dôvodu, t.j. akejkolvek dohody s navrhovateľkou, nezvýšili ich pasíva. V situácii, keď by bola uzavretá dohoda medzi navrhovateľkou a odporcami v 1/ a v 2/ rade o užívaní predmetného rodinného domu nad rámec, ktorý zodpovedá odporcom v 1/ a v 2/ rade patriacim spoluvlastníckym podielom, došlo by k zmenšeniu majetkového stavu odporcov v 1/ a v 2/ rade, nakoľko v zmysle dohody bolo by ich povinnosťou poskytovať navrhovateľke náhradu. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na to, že bezdôvodné obohatenie podielového spoluvlastníka, ktorý užíva vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu vzniká bez ohľadu na to, či o užívaní rozhodla väčšina spoluvlastníkov počítaná podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov alebo bolo upravené dohodou spoluvlastníkov alebo o užívaní rozhodol súd, pokiaľ hoci aj z konkludentne uzavretej dohody spoluvlastníkov nevyplýva niečo iné, napr., že si za užívanie nad rámec zodpovedajúci spoluvlastníckemu podielu nebudú nič uhrádzať (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo 2624/2003). Z uvedeného prvostupňový súd konštatoval, že pokiaľ aj odporcovia v 1/ a v 2/ rade užívali vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu na základe vlastného rozhodnutia ako majoritného spoluvlastníka, táto skutočnosť nie je relevantná z hľadiska posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia u odporcov v 1/ a v 2/ rade. Keďže odporcovia v 1/ a 2/ rade vzniesli námietku premlčania nároku, súd prvého stupňa sa zaoberal touto námietkou. Odporcovia poukazovali, že návrhom doručeným súdu 5.9.2013 navrhovateľka najskôr uplatňovala titulom bezdôvodného obohatenia zaplatenie sumy 1,- eur, až následne podaním doručeným súdu 9.10.2013 sa domáhala zaplatenia sumy 1.000,- eur. Podľa názoru odporcov v 1/ a 2/ rade premlčacia doba ohľadom časti uplatňovaného nároku už uplynula. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukazuje predovšetkým na vady návrhu na začatie konania doručeného navrhovateľkou súdu dňa 5.9.2013, keď navrhovateľka na jednej strane k výške uplatňovaného nároku tvrdila, že zatiaľ nie je známa, nakoľko závisí od znaleckého posudku, čo však bolo v rozpore s požadovaným petitom, kde navrhovateľka sa domáhala náhrady za užívanie majetku za obdobie od 5.9.2011 do 26.7.2013 v sume 1,- eur. Preto súd prvého stupňa vyhodnotil tento návrh navrhovateľky ako nezrozumiteľný a vyzval ju na doplnenie svojho podania, resp. jeho opravu. K tomu aj došlo podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 9.10.2013, kde už navrhovateľka uviedla konkrétnu výšku uplatňovaného nároku vo výške 1.000,- eur, ktorá bola v súlade s odôvodnením výpočtu, čím došlo k odstráneniu nedostatkov podania navrhovateľky. Uvedené súd teda nevyhodnotil ako zmenu návrhu na začatie konania, s ktorým procesným úkonom sú spojené závažné procesné aj hmotnoprávne účinky. Pokiaľ sa však navrhovateľka sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia na základe skutkových okolností, ktoré sú popísané v návrhu na začatie konania doručenom tunajšiemu súdu dňa 5.9.2013, súd prvého stupňa poukazuje, že práve tento dátum je rozhodujúci pre posúdenie dôvodnosti podanej námietky premlčania nároku uplatňovaného navrhovateľkou a to aj napriek tomu, že návrh mal nedostatky, ktoré však súd postupom v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. odstraňoval a keďže nárok navrhovateľky bol uplatňovaný za obdobie od 5.9.2011 na základe návrhu doručeného prvostupňovému súdu dňa 5.9.2013, súd konštatuje, že nárok navrhovateľky premlčaný nie je. Aj ďalšiu námietku týkajúcu sa aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľky na podanie návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd poukázal na ust. § 19 ods. 1,2 zák. č. 182/1993 Z.z., z ktorého vyplynulo, že v danom prípade sa nejedná o bytový dom, ale o dom rodinný s dvoma bytovými jednotkami, čo vyplynulo aj zo samotného

výpisu z LV č. XXX k.ú. A. ako aj z kolaudačného rozhodnutia ONV Liptovský Mikuláš. V samotnom konaní odporcovia v 1/ a 2/ rade netvrdili, že ide o bytový dom, avšak vzhľadom na existenciu dvoch samostatných bytových jednotiek, požadovali aplikáciu ust. § 19 zák. č. 182/1993 Z.z. Súd sa nestotožnil s právnou argumentáciou odporcov a poukázal na to, že občiansky zákonník obsahuje právnu úpravu bezdôvodného obohatenia, t.j. právneho dôvodu, na základe ktorého uplatňuje navrhovateľka svoj nárok v tomto konaní, t.j. žiada vydať bezdôvodné obohatenie v súvislosti s užívaním rodinného domu odporcami v 1/ a 2/ rade nad rámec ich spoluvlastníckych podielov bez ohľadu na to, koľko predmetný rodinný dom fakticky obsahuje bytov, pričom skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia vymedzuje § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právna úprava zák. č. 182/1993 Z.z., resp. jej použitie na tento prípad analogicky neprichádzala do úvahy, tzn. skutočnosť prevodu spoluvlastníckeho podielu navrhovateľky na predmetných nehnuteľnostiach je z hľadiska posúdenia otázky aktívnej vecnej legitímácie irelevantná. Preto súd konštatoval, že aktívna vecná legitímácia navrhovateľky je daná.

Pokiaľ išlo o obranu odporcov v 1/ a 2/ rade spočívajúcou predovšetkým na poukázanie skutočnosti, že medzi nimi a právnym predchodcom navrhovateľky spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností R. R. došlo k dohode o bezodplatnom užívaní predmetných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckych podielov odporcov v 1/ a 2/ rade, toto tvrdenie odporcov v konaní preukázané nebolo. Odporcovia v 1ú a 2/ rade neunesli dôkazné bremeno ohľadom tohto svojho tvrdenia.

Čo sa týka existencie užívacieho režimu tak, ako ho popísala navrhovateľka v podanom návrhu, súd v konaní zistil, že takýto režim nepochybne existoval v období, za ktoré navrhovateľka uplatňuje svoj nárok v tomto konaní. Súd sa nestotožnil s tvrdením odporcov v 1/ a 2/ rade, že navrhovateľka neužívala označené priestory na základe vlastného rozhodnutia a že fakticky tolerovala zaužívaný režim užívania. Z výpovede svedkov R. H. a D. H. vyplynulo, že v minulosti rodičia navrhovateľky ešte ako zákonný zástupcovia maloletej navrhovateľky tento režim užívania namietali odporcom v 1/ a 2/ rade ústnou formou, no táto ich námietka zostala neakceptovaná. Pokiaľ odporcovia v 1/ a 2/ rade namietali výmeru jednotlivých nadzemných podlaží rodinného domu, resp. nezrovnalosti vo výmere tvrdenej navrhovateľke v návrhu a skutočným stavom, prvostupňový súd poznamenal, že vzhľadom na minimálne rozdiely v sporných výmerách z hľadiska základu nároku táto námietka je neopodstatnená. Ohľadom výšky nároku v ďalšom konaní bude táto výmera predmetom ďalšieho dokazovania. Preto rozhodol postupom podľa ust. § 152 ods. 2 O.s.p. a rozhodol medzitimným rozsudkom, že základ žalobného nároku navrhovateľky je opodstatnený.

Proti tomuto medzitimnému rozsudku podali odporcovia v 1ú a 2/ rade v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Vytýkali prvostupňovému súdu, že vydal medzitimne rozhodnutie, ktoré je nepreskúmateľné. Právne úvahy súdu pokiaľ ide o posudzovanie otázky rozsahu výmery spoločných častí a zariadení rodinného domu sú zjavne predčasné, nemajúce podklad vo vykonanom dokazovaní, keď sa súd nijako nezaoberal výhradami k chybným údajom o výmere jednotlivých bytov či miestností, čo sú elementárne skutočnosti bez vysporiadania sa, s ktorými nemôže súd prijať záver o existencii právneho základu uplatneného nároku. Nesúhlasia ani s tým, ako súd vyhodnotil námietku premlčania. Návrh na začatie konania bol podaný 5.9.2013, keď bol jeho predmetom nárok na zaplatenie sumy 1,- eur, až podaním 9.10. 2013 navrhovateľkou označeným ako doplnenie žaloby, táto uplatnila nárok na zaplatenie 1.000,- eur. Podľa odporcov navrhovateľka nie je aktívne legitimovaná na podanie návrhu, pretože ako nevlastníčke nepatrí právo domáhať sa ochrany jej neexistujúceho vlastníckeho práva, pretože všetky jej práva spojené so spornými nehnuteľnosťami prešli na odporcov, ktorým svoje podiely previedla a ktorí sa stali jej sukcesormi vo vzťahu k daným nehnuteľnostiam. Navrhli preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľka sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkmi konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý medzitimný rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa ust. § 152 ods. 2 O.s.p., rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti, alebo len o jej základe. Citované ust. § 152 ods. 2 upravuje tzv. medzitýmny rozsudok, ktorý rieši len otázku základu nároku a ponecháva pritom otázku rozsahu nároku ďalšiemu rozsudku.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého medzitýmneho rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého medzitýmneho rozsudku prvostupňového súdu. V preskúmvanej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť záveru prvostupňového súdu, ktorý medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe žalobného nároku navrhovateľky ako opodstatnenom. Súd prvého stupňa venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodujúcich skutočností a mal spoľahlivé a dôvodné podklady pre takéto rozhodnutie. Dôvody, pre ktoré tak urobil, správne a podrobne rozobral v odôvodnení medzitýmneho rozsudku. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolatelia vo svojom odvolaní opätovne poukazujú na skutočností, ktorými sa zaoberal prvostupňový súd a ničím nepreukázali existenciu takého nedostatku prvostupňového rozhodnutia, ktoré by bolo spôsobilé privodiť záver o nesprávnom zistení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže medzitýmny rozsudok vyriešil len základ uplatneného nároku, jeho výška bude predmetom ďalšieho dokazovania.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.